

מאונך:

- 1 כינוי לאליהו הנביא. (4 מין קוצ).
- 8 רזובה. (10 מכסף. 12 התקוממות.
- 15 אל מצרי. (16 רומן אנגלי מפורסם שגיבורו הוא היתקליף. 20 מצבה. 22 מין אקדה. 24 מתאסף. 25 צפרדע צעירי.
- 27 חוזה בכוכבים. (29 שדה. 30 דקאדנס. 31 בירה ערבית. 33 חוק. 34 ציוד חיוני של הקאובוי. 35 נהר ברוסיה.
- 36 תואר אצולה. (39 נושא דברים בפומי.
- 42 אל האהבה. (43 קריש. 45 השמן מ"השמן והרוה". 47 אוסף. 48 טקס יהודי משפיל. 50 צמח גוי. 52 נרו יאיר ("ת"). 53 אותו רקד בפאריז מרלון בראנדו. 56 מארבעת הבנים. 57 קרום דק. 58 שום דבר. 61 ג'וק. 63 מיץ. 64 חלקת אדמה.

מאונך:

- 1 גבעה. (2 שקט. שלו. חסר דאגה.
- 3 מילת בקשה. (5 בלבד. 6 פועל סיני.
- 7 דגל. (9 פנינה. 11 כסף. 12 אסם. 13 מכיווני בית המקדש. 14 "לא ה... למד. ולא הקפדן מלמד". 15 ראשי תבות של ראשי תיבות. 16 אחת המגילות. 17 אויב. 18 עיר אירופית. 19 שלטון. 21 אחד השבטים. 23 דמות מ"חלום ליל קיץ". 26 כוח. 28 נהר אפריקאי. 30 בירת אימפריה קדומה. 32 שמים אותו בפני הסוס. 33 רשע. חוסר צדק. 36 בא לפני הרעם. 37 רועד מהתרגשות. 38 אניית מלחמה. 40 רעל. 41 עליה מלך כורש. 42 בעל היה כוח. 43 ממנהיגי לוב. 44 אחד האבות. 46 שופט. 47 אותו אכלו בני ישראל במדבר. 48 מועד. 49 מקום נישא. 51 ישן. 54 כינוי של קיסר חבש. 55 שר מוסלמי. 59 פי החיה. 60 תו נגינה. 61 תוית. 62 מוצ.

(המשך מעמוד 31)
השופטים של המבקרים, שבה השתתפתי גם אני, הורכבה במיוחד מאישים אנטי מימסדיים, וזו נראתה לנו הזדמנות מוצ' לחת במיוחד להעמיד את המימסד במבוי כה.
ואכן, התכסיס הצליח בהחלט — אלא שלא רק המימסד עמד במבוכה:
אחד אחר שלא ידע מה לעשות, בהודמ' נות זה, היה הנציג הרוסי בוועדה-השופ' טים של הביקורת. כאשר הגיעה הוועדה לשלב הסופי של ההצבעה, וצריך היה להחליט בין האם והזונה לבין חוליה הגדולה, נערכה הצבעה חשאית.
יושבת-הראש ספרה את הקולות — והנה קול אחד חסר.

השתיקה הרועמת

מ נסים לברר מי לא הצביע — וכל הנוכחים טוענים שמסרו את פתקי. הם נערכת הצבעה שנייה — שוב חסר קול. זה כבר באמת מרגיז. כולם טוענים שהצביעו כחוק. הוחלט לערוך הצבעה שלישית בהרמת ידיים. כאן יצא המרצע מן השק. הנציג הרוסי, מר קפרלוב, המבי קר של פרובה — סירב להרים את ידו. הוא מתנגד לשני הסרטים, הסביר.

מדוע לא אמר זאת לפני כן? לא ברור. התוצאה מכל מקום: שני הסרטים ווכים באותו מספר קולות — ומתחלקים בפרס, ביציאה מן האולם, מסביר מבקר צרפי תי: "אתם יודעים מדוע זה קרה? באמצע ההצבעה נכנסה גברת אחת לאולם, וישבה בשקט. אבל בהתחשב בעובדה שהיא ידידתה ונציגתה של הגברת פורצבה

(שרת התרבות הרוסית), השתיקה שלה הייתה רועמת, והנציג הרוסי הבין אותה היטב."

בילבול

הצופים

מ וכן שהפרטים שחולקו בפסטיבל לא יכלו להכיל את כל הסרטים הראויים לשבת. אי-אפשר למשל להתעלם מטרט מקסים כמו ההזמנה של השווייצרי קלוד גורטה — סרט ציכובי המתאר מסיבת-גן של פקידים בבנק, וחודר לתוך גשמותיהם של הבורגנים הזעירים באיזמלי-מנתחים דק.
ואסור שלא להזכיר את הטריוף המוחי לט של קארמלו בנה, הצייר האיטלקי הסוריאליסטי שנעשה לבמאי סרטי-הלם. הפעם זכה להכרה רשמית כאשר סרטינו מהלט אחד פחות ייצג את אטליה, ההזים בקומפוזיציות המופלאות שלו — למרות שבילבל את הצופים לגמרי בגירסתו הפי רטת על הנסיר הדני, שאינו חפץ כלל לנקום את מות אביו, אלא מעדיף להיות מחזאי מצליח בפריז.
ועוד כראי לציין את ג'רמי, סיפור-אהבה חביב בין שני גימנוזיסטים, שזכה לפופר לריות הגדולה ביותר במישאלי דעת-הקהל שנערכו שם. הבמאי שלו, ארתור בארון, בא לישראל לביים סרט על מצדה עם אסי דיין. או הסרט הפולני קלפס'דורה ("מודעת" אבל"), שבו נכנס משכיל יהודי לבית הבראה שם מחזירים את הזמן אחורנית — והוא רואה בעיני דמיונו את כל מה

שעבר עליו מן העיירה היהודית דרך ההשפעות החילוניות, השואה, וכו' וכו'; קטלוג שלם של הגורמים ההיסטוריים בתיסכול היהודי, מבלבל לחלוטין אבל מביים באמנות בלתי רגילה.
אסור בשום פנים ואופן לשכוח את האכזבה הגדולה של הפסטיבל, את ה, בר מזל של לינדסיי (...והיה אס) אנדרסון, זהו סרט יומרגי, נפוח ומלא חשיבות עצמית, המנסה לערבב יחד את קנדיד של וולטר עם כל המתאות הסוציאליות האפשריות של התקופה. כל דבר נאמר בו כמה פעמים, ולאוו דווקא בצורה מער דנת — על-מנת שלא יימצא אפילו מטומטם אחד שלא יבין למה הכוונה.
הסיפור הוא של מאלקולם מקדואל, כיר כב התפוז המיכני, שהשפעותיו ניכרות לא מעט בסצינות שרית קובריק עולה מהם.
ולסיום, שני פרסים פרטיים בהחלט, שאני מבקש להעניק: לסרט הטוב ביותר בפסטיבל, סרטי של אינגמר ברגמן זעקות ולחישיות.
הסרט לא קיבל פרס משום שהוצג מחוץ לתחרות, ומשום שברגמן אינו זקוק עוד לפרסים.

בטלן

ושוא

ה הו מעשה בשלוש אחיות, שאחת מהן גוססת ושתי האחרות מטפלות בה, יחד עם עוזרת נאמנה. מה שקורה בין ארבע דמויות אלה הוא לא רק מיצוי מדהים של כל מה שהבמאי השוודי הגאון חושב על אנשים הניצבים בפני המוות, אלא גם מבט חברתי נוקב לתוך גישמת האשה,

אכזבת הפסטיבל היה סרטינו של הבמאי לינדסיי אנדרסון, הו, בר-מזל בכיכובו של מלקולם מקדואל, שגם כתב את הסיפור — לא מעט לפי סיפור-חיייו שלו. זהו ניסיון יומרגי לערבב את שרידי וולטר עם שרידי קובריק. התוצאה לא מקורית ולא משכנעת.

כמותו לא נראה עוד באף סרט בפסטיבל. הסרט המקסים ביותר בפסטיבל היה הליה האמריקאי של טריפו. גם הוא הוצג מחוץ לתחרות, גם הוא אינו זקוק לפרסים.

זה סיפור הפקתו של סרט, שטריופו עצמו מגלם את הבמאי, ובהשתתפות צדור שחקנים הקרובים לליבו: ז'אן פיאר לאו, ולנטינה קורטזה, ז'אקלין ביסט וז'אן פיאר אומון.

שחקנים מוכרים פחות, אבל לא מוכי-רטים פחות, מופיעים בתפקידי הצוות הטכני. מה שכובש את הלב בסרט זה היא האהבה השופעת לקולנוע מכל צילום וצירי לום, הפירוק של הטכניקה הקולנועית לגורמיה — מבלי שהדבר יפגע כלל בקיסמה — והטבעיות והחן שמצליח טריפו להפיק מכל שחקניו.

אפשר עוד למלא עמוזים אין-ספור בסרטים שראוי וכדאי לציין — סרטים שאף פעם לא יגיעו לארץ: אחדים משום שהצנזורה לא תאשר אותם, אחרים משום שהמפצים לא ייצאו בהם. מה שיגיע לארץ מכל זה, אינו אלא שיכבה ממוסחרת ועלובה למדי של סחורה המתמאיה לקהל הבטלן, השואג לחשוב, והמעדיף להתברר בלי בעיות.

משום כך, טוב, פעם בשנה, להיווכח שוב שלמרות כל ההודעות על המשברים, למרות זעקות החמס המוסריות והבכתי המסחרי — הקולנוע חי, מרגיש טוב מאד, יש לו מה להגיד, והוא לומד לעשות זאת בצורה נוקבת ומרשימה לא פחות מכל אמנות אחרת.

חשבוע 1866

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וחילוק, יש למצוא איוו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

